

Chương thứ 37

DẠ TÌNH GIAO TỬU

Thiều Hoa hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn như thế này buộc chàng miễn cưỡng thay bộ trang phục tân làng. Vừa thay trang phục, Thiếu Hoa vừa nghĩ thâm trong đầu: ?chẳng biết Bội Bội có cái gì mà lại dúi tìm mình để mình mắc kẹt trong chuyện này. Nếu gặp được Bội Bội, Thiếu Hoa nhất định dạy cho ả một bài học?.

Thiếu Hoa bước ra khỏi tấm rèm ?.

Trân Trân dìu chàng đến ngồi trên một tấm thảm nhung êm mượt rồi chuốc trên bầu rượu Uyên ương tửu ra hai chén rượu, chẳng khác nào một nô nữ dân lên Thiếu Hoa.

Trân Trân nhỏ nhẹ nói :

Thiếp kính chàng chén rượu tình giao bôi.

Thiếu Hoa nhìn Trân Trân. Chân diện nàng trông thật trang trọng và khả ái, chẳng còn nét gì của một Uyên ương Hồ điệp vừa lăng lơ vừa tàn độc.

Thiếu Hoa nhìn Trân Trân ôn nhu nói :

Trước khi nhận chén rượu giao bôi ? Thiếu Hoa muốn hỏi nương ? À không Trân Trân vài câu.

Ngàng nhỏ nhẹ nhu hòa đáp lời của Thiếu Hoa.

Vâng ? Trân Trân sẽ nói tất cả những gì của trân Trân cho Thiếu Hoa biết.

Nàng đặt chén rượu xuống trước mặt, nhưng vẫn giữ tư thế quì trên hai chân trông thật khả ái và an phận với những gì mình đã chọn.

Nhìn Trân Trân quì gối, bất giác Thiếu Hoa cũng cảm thấy chạnh lòng.

Chàng nghĩ thâm: ?Nữ nhân xuất giá thật đều như thế này cả hay sao ? Đang là một Uyên ương Hồ điệp, Trân Trân bất ngờ thay đổi. Trân Trân đánh mất cả bản sắc của một ma nữ ư??

Chàng lắc đầu xua ý tưởng kiara khỏi đầu mình, rồi nói:

Nàng hãy trả lời thật cho Thiếu Hoa biết? vì nguyên có gì nàng bày ra cảnh này.

Trân Trân ngẩng lên nhìn Thiếu Hoa.

Chỉ có một nguyên cơ duy nhất thôi.

Thiếu Hoa cướp lời Trân Trân.

Nguyên có gì ?

Trân Trân muốn có Hoàng Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa nghiêm mặt nói :

Sao nàng muốn có Thiếu Hoa? phải chăng nàng muốn có Thiếu Hoa để rồi phái Thiếu Hoa đi hợp nhất xâu chuyển luân thần châu cho nàng?

Trân Trân lắc đầu.

Thiếu Hoa dừng nghi ngờ Mã Trân Trân ? mà hiểu lầm Trân Trân. Trân Trân một lòng yêu Thiếu Hoa.

Yêu Thiếu Hoa.

Nàng gật đầu.

Thiếu Hoa hỏi:

Trên thế gian này đâu thiếu nam nhân. Đâu chỉ có một mình Thiếu Hoa mới để nàng yêu.

Có rất nhiều nam nhân nhưng Trân Trân chỉ yêu Thiếu Hoa mà thôi. Điều đó đã được Trân Trân nghiệm qua trái tim của mình.

Trái tim nàng đâu có nói được.

Nó thổn thức nói với Trân Trân.

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

Có rất nhiều những nam nhân bước qua đời Trân Trân, nhưng tất cả chỉ là những chiếc bóng hư vô mờ ảo, không thật. Duy có Thiếu Hoa để lại trong

Trân Trân sự thôn thức tình yêu. Chính điều đó khiến Trân Trân quyết phải có Thiếu Hoa trong cuộc đời mình.

Trân Trân có nghĩ mình lắm không ?

Không. Chân thiện mỹ của một kẻ trượng phu là Thiếu Hoa. Điều đó được chứng minh tại Kim Định tự.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài.

Nếu như Thiếu Hoa không yêu nàng thì sao nào? Sau này Trân Trân sẽ đau khổ vô cùng.

Nhứt dạ phu thê bách nhật ân ?. Sau này như thế nào Trân Trân không cần biết. Chỉ có hiện tại trời đất chứng giám cho thời khắc đại hỷ này là đủ rồi

Thiếu Hoa lắc đầu.

Hắn Trân Trân đã từng bái trời tế đất lập tương công.

Nàng ngẩng lên nhìn Thiếu Hoa, từ từ lắc đầu.

Chưa bao giờ. Người thứ nhất Trân Trân tế trời bái đất kết tình phu phụ chính là Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài rồi nói :

Trân Trân biết nàng đang ép Hoàng Thiếu hoa đây chứ?

Nàng gật đầu.

Trân Trân không phủ nhận.

Không bằng sự tự nguyện của Thiếu Hoa thì sự kết hợp này đâu trường tồn.

Trân Trân buông một câu bằng chất giọng vừa nhạt nhẽo vừa nhu hòa đầm thắm.

Tình yêu cần phải chiếm đoạt.

Thế nàng không sợ Thiếu Hoa đã có hôn thê rồi à?

Đôi chân nàng Trân Trân híp lại.

Hôn thê của Thiếu Hoa là ai ?

Bội Bội.

Trân Trân sẽ giết Cao Bội Bội.

Câu nói này của Trân Trân khiến Thiếu Hoa ngỡ tưởng như mình đang ngồi trên bếp than hồng. CHàng đứng bật lên.

Ta cảm nàng làm điều đó.

Trân Trân nhỏ nhẹ nói :

Thiếp xin nghe lời chàng.

Giọng của Trân Trân nghe thật ôn nhu từ tốn. nhưng Thiếu Hoa lại buông tiếng thở dài. CHàng nghĩ thầm: ?Lại thêm một kẻ điên tình. Trên thế gian này có bao nhiêu kẻ điên tình như Mã Trân Trân? Không chừng nàng ta còn điên hơn cả Trương Thiên Tống?.

Nàng bưng chén rượu Uyên ương tửu.

Thiếp dâng chàng chén rượu tình.

Thiếu Hoa nhìn Trân Trân, miễn cưỡng đón lấy chén rượu trên tay nàng. Lưỡng lự một lúc, Thiếu Hoa dốc chén rượu vào miệng mình. Chàng trao chén lại cho Trân Trân.

Nếu như Thiếu Hoa là tướng công của nàng rồi ? nàng có nghe lời Thiếu Hoa không ?

Trân Trân bưng chén rượu nhìn lên Thiếu Hoa.

Nàng nhỏ nhẹ nói như thể rót mật vào tai chàng.

Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, phận nhi nữ đã xuất giá theo chồng, tất phải nghe lời chồng.

Nghe Trân Trân nói câu này, Thiếu Hoa bất giác nghĩ đến những Mạc Cự, Tuệ Giác mà buột miệng hỏi Trân Trân:

Thiếu Hoa sợ nàng sẽ xử ta giống như đã từng xử với Mạc Cự.

Nàng lắc đầu.

Không? Trân Trân biến nhìn người mà. Trân Trân biết ai là trang nam tử đỉnh thiên lập địa.

Thế Trân Trân cho Thiếu Hoa là trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa?

Nàng thân nhiên gật đầu.

Đúng ? chàng không chỉ là trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa, lại có hào khí ngất trời nữa. Những tính cách đó khiến nữ nhân phải trao tình.

Thiếu Hoa cười khẩy rồi nói:

Vậy sao trăn Trăn còn cho Thiếu Hoa là đào hoa tặc ?
 Đôi lưỡng quyền của nàng ứng hồng, Trăn Trăn nhỏ nhẹ nói :
 Trăn Trăn chỉ nói thế thôi. Nhưng xét cho cùng Thiếu Hoa cũng là đào hoa tặc.
 xét cho cùng là tại sao ?
 Bởi có quá nhiều nữ nhân trao tình cho chàng.
 Thiếu Hoa lắc đầu.
 Ta chẳng muốn làm đào hoa tặc chút nào.
 Trăn Trăn điểm nụ cười mỉm.
 Thiếp cũng mong muốn như vậy.
 Nàng bưng bầu rượu chúc ra chén.
 Thiếp dâng chàng chén rượu thứ hai.
 Thiếu Hoa suy nghĩ rồi đón lấy chén rượu của Trăn Trăn. CHàng ôn nhu hỏi Trăn Trăn.
 Nàng nói sẽ nhưt nhưt nghe theo lời Thiếu Hoa?
 Trăn Trăn gật đầu.
 Thiếu Hoa dốc chén rượu uống cạn, rầu nhìn Trăn Trăn nói như phán lệnh.
 Thiếu Hoa lệnh cho nàng mau thả Cao Bội Bội.
 Vẻ mặt khả ái nhu hòa của Trăn Trăn từ từ đánh lại.
 Thấy nàng thay đổi dung diện, Thiếu Hoa không khỏi lo lắng.
 Trăn Trăn nghiêm giọng nói:
 Trong thời gian giao loan, long phụng hòa minh sao chàng lại nghĩ đến người con gái khác. Chàng nghĩ đến Cao Bội Bội là xúc phạm Trăn Trăn rồi.
 Thiếu Hoa khóat tay.
 Không không ? nàng đừng nghĩ Thiếu Hoa xúc phạm nàng.
 Trăn Trăn lườm Thiếu Hoa. Nàng nhỏ nhẹ nói :
 Bất cứ nữ nhân nào sinh ra trên cõi đời này cũng đều ích kỷ và ghen hờn.
 Một khi Trăn Trăn ghen là kéo theo một cơn cuồng nộ có thể khiến Trăn Trăn làm tất cả bất cứ chuyện gì để thỏa lòng ghen tức đó. Thiếp mong chàng đừng để cơn thịnh nộ ghen hờn của thiếp trỗi lên khiến cho thời khắc long phụng hòa minh không thành.
 Thiếu Hoa gật đầu.
 Ta biết nàng ghen rồi ? ta biết nàng ghen rồi.
 Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nói:
 Nhưng ta không thể nào yên lòng khi Cao Bội Bội chẳng biết như thế nào, sống chết ra sao.
 Trăn Trăn mỉm cười.
 Chàng yên tâm ? Trăn Trăn tự biết tâm trạng của chàng như thế nào. Chỉ cần qua đêm loan phòng, ngày mai thiếp sẽ cho chàng gặp Bội Bội.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa bằng ánh mắt khe khẽ. Trân Trân nói tiếp:

Thiếp sẽ nghe theo lời chàng mà thả Bội Bội tiêu thư.

Thiếu Hoa lộ vẻ phấn khích nói:

Trân Trân ? nàng nói thật đấy chứ?

Nếu Trân Trân không giữ lời thì đâu đáng là người nâng khăn sửa túi cho chàng.

Được ? Thiếu Hoa tin nàng. Hôm nay Thiếu Hoa sẽ cùng nàng uống thật say. Uống để mừng thời khắc giao hòa long phụng hòa minh.

Trân Trân chúc rượu ra chén dâng lên Thiếu Hoa.

Chàng khóat tay.

Trân Trân ? không cần nàng phải quì hầu phục Thiếu Hoa đâu. Mỗi người chúng ta sẽ uống thật nhiều để mừng thời khắc giao hòa này.

Thiếu Hoa nói rồi bung cả bầu rượu đặt vào tay Trân Trân

Nàng một vò, Thiếu Hoa một vò để xem ai là người có tử lượng cao hơn.

Trân Trân mỉm cười nói.

Thiếp muốn hầu hạ chàng.

Thiếu Hoa khóat tay lắc đầu.

Thiếu Hoa đâu muốn làm kẻ bề trên của nàng. Hay ngay cả chuyện đôi âm giao hòa nàng cũng không muốn cùng ta đôi âm?

Trân Trân nhỏ nhẹ nói:

Thiếp xin nghe lời chàng.

Nàng bung bầu rượu. Thế rồi hai người, kẻ một vò, người một bầu cùng đôi âm. Thiếu Hoa dốc bầu rượu tu một ngụm, chàng nhìn Trân Trân nghĩ thầm trong đầu: ?Rượu giao hòa loan phòng thì ta và nàng sẽ uống, nhưng uống thật say. Say để chẳng có chuyện gì xảy ra nữa ?.

Thiếu Hoa nghĩ lướt qua rồi chia vò đến trước mặt Trân Trân.

Trân Trân ? nào ? chúng ta cùng uống.

Mời tương công.

Hai người cùng dốc rượu uống. Thiếu Hoa liếc trộm Trân Trân.

Uyên ương tửu với men nồng nhanh chóng lan tỏa khắp châu thân Thiếu Hoa. Chàng có cảm tưởng trong kinh lạc của mình đang xuất hiện một trận bão lũ dữ dội, rần rần theo nguyệt lưu chạy khắp cơ thể.

Uống cạn vò rượu thứ nhất, Thiếu Hoa đã bắt đầu chuyển choáng nhưng vẫn cố giữ tâm thức, hỏi Trân Trân.

Trân Trân ? nàng say chưa ?

Trân Trân bung vò rượu khác đặt vào tay Thiếu Hoa. Giọng nói của nàng chẳng có biểu hiện gì gọi là thắm men rượu, thậm trí lại còn rất ôn nhu tình tứ.

Thiếp có thể uống mười cân rượu uyên ương mà chẳng hề thắm tháp gì.

Nghe Trân Trân thốt câu này, Thiếu Hoa chỉ còn biết lỏ mắt nhìn nàng gằn như không chớp. Chỉ có một cân rượu thôi, chàng đã chuyển choáng rồi, thế mà nàng những mười cân.

Thiếu Hoa lắc đầu nói:

Nàng không say thì Thiếu Hoa say.

Trân Trân nâng vò rượu bằng hai tay, Thiếu Hoa dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Trân Trân giữ tay chàng lại, từ từ kéo tay Thiếu Hoa đặt vò rượu xuống trước mặt.

Thiếu Hoa ? trân Trân sẽ hầu rượu chàng.

Vừa nói, Trân Trân vừa giằng lấy vò rượu trên tay Thiếu Hoa. Nàng bùng bầu rượu đứng lên.

Chiếu lâu thuyền như thể lắc lư, chao đảo hoặc thần nhãn của Thiếu Hoa không còn giữ được sự sáng suốt bởi men rượu uyên ương tình. Chàng cảm giác chiếu lâu thuyền không ngừng lắc lư qua lại sau mỗi động tác lắc người, eo lả của Trân Trân. Nàng chẳng khác nào một vũ công với những động tác uốn người điêu luyện để phô trương những đường nét của cơ thể ra trước mặt Thiếu Hoa.

Sau mỗi động tác uốn người thì cứ như rằng từng mảnh lụa của chiếc áo tân nương từ từ rơi tuột ra, phủ xuống chân nàng. Nàng quay người như một chiếc bông vũ. Thếp động tác đó là phần nội y cuối cùng rời khỏi thân thể nàng.

Dưới hai ngọn hoa đăng song hỷ, thân thể Trân Trân hiện ra.

Nàng đứng ngay trước mặt Thiếu Hoa với một tấm thân chẳng còn mảnh lụa nào. tất cả những đường nét đều phơi ra lồ lộ, không cần dấu điểm. Tất nhiên rồi, trong đêm giao hóa loạn phòng, có nữ nhân nào lại không muốn mình ra trước mặt phu tướng trong đêm loạn phòng đâu.

Có người thì e ngại khi thân thể lộ ra trong mắt tướng công cũng có người rụt rè, nhưng Trân Trân thì khác. Nàng không e ngại, cũng không rụt rè e lệ, mà muốn Thiếu Hoa tận hưởng, chiêm ngưỡng thân thể nàng.

Trân Trân bước đến bên chàng.

Nàng vòng tay bá lấy cổ chàng, áp cả vùng thượng đẳng với đôi nhũ hoa no tròn vào người Thiếu Hoa. Trân Trân nói :

Tướng công ? Thiếp là của chàng.

Những tưởng đâu Thiếu Hoa sẽ ôm chầm lấy tấm thân lả lổ đầy cảm xúc dục tính của Trân Trân, nhưng chàng cứ trơ ra như pho tượng.

Trân Trân nâng cầm Thiếu Hoa.

bất thành linh Thiếu Hoa ngã ngửa ra sau, hai tay dang rộng.

Trân Trân cau mày nhìn Thiếu Hoa.

Chàng say rồi ư ?

Mặc cho nàng nói, Thiếu Hoa chẳng khác gì xác chết, nhắm khít hai mí mắt, cất tiếng thở dồn dập.

Trân Trân cắn răng trên vào môi dưới. Nàng tát nhẹ vào má Thiếu Hoa nhưng tuyệt nhiên chàng chẳng có phản ứng gì.

Trân Trân lay gọi

Thiếu Hoa ? Thiếu Hoa? chàng say rồi ư ?

Mặc cho Trân Trân lay gọi, Thiếu Hoa nằm bất động chẳng có phản ứng gì.

Trân Trân lắc đầu thở hắt ra một tiếng , nàng lầm nhảm nói:

thế này mà giao hòa cái gì ?

Nàng ngồi bên Thiếu Hoa ngắm nhìn chàng chìm trong giấc mộng của Uyên ương tình tử. Bất giác tay nàng đặt lên vùng thượng đặng của Thiếu Hoa ve vuốt. Nàng cảm nhận một cái gì đó rất thân thương rất gần gũi, một thứ cảm xúc mà tư lâu trân Trân chưa từng bao giờ có được.

Cảm xúc mơ hồ đó như thể có động lực buộc nàng phải thốt ra câu nói:

Thiếu Hoa ? Trân Trân yêu chàng ? yêu chàng nhiều lắm.

Trân Trân thốt ra lời nói đó bằng chất giọng thật nhu hòa, như mật rót vào tai người, mặc dù biết Thiếu Hoa sẽ chẳng bao giờ nghe được lời nói của nàng. Chàng vẫn chìm trong giấc mộng men tình.

Đôi ngọc thủ của Trân Trân mơ hồ theo những xúc cảm đang dâng tràn tâm tưởng nàng, mà lần trôi một cách chậm rãi trên thân thể Thiếu Hoa. Bộ tân lang đại lễ song hỷ của Thiếu Hoa được Trân Trân cởi ra, để nàng có thể ngồi nhìn từng đường nét cơ thể chàng. Đôi mắt của nàng chan chứa tình nồng, rơi vào người Thiếu Hoa. Trong khi đôi ngọc thủ rà lên khắp người chàng với những cảm xúc nâng niu pha trộn niềm thương cảm dâng tràn..

Nàng áp mặt vào ngực Thiếu Hoa như thể muốn nghe tim đập rộn rã trong lồng ngực của chàng. Trân Trân băng quơ nói:

Thiếu Hoa ? Trân Trân muốn có chàng.

o o o

Thiếu Hoa nheo mắt bởi ánh sáng nhật quang từ cửa khoang hắt vào. Cảm giác đầu tiên mà chàng nhận được là có cái gì nặng tựa núi thái sơn đè trên ngực mình.

Thiếu Hoa mở mắt.

Điều mà chàng không thể nào ngờ được là hơi thở nhẹ nhàng của Trân Trân đang phả vào cổ mình. Thiếu Hoa nhìn xuống. CHàng chỉ muốn ngồi bật lên như dưới lưng mình có cả một đồng than hồng đang nung chảy.

Trên người Thiếu Hoa giờ chẳng còn bộ trang phục đại lễ song hỷ, và cũng chẳng có mảnh vải nào. Nằm gác đầu lên ngực Thiếu Hoa chẳng ai khác mà chính là Uyên ương hồ điệp Trân Trân. Nàng cũng chẳng khác gì chàng. Trên người cũng chẳng có mảnh lụa che thân.

Thiếu Hoa nheo mày nghĩ thầm cố nhớ lại những gì đã xảy ra với mình.

CHàng nhủ thầm trong đầu ?ta đã làm gì??.

Thiếu Hoa suy nghĩ một lúc rồi miễn cưỡng vỗ vào vai Trân Trân.

Mã nương nương ?

Trân Trân hơi uốn người, rồi ôm cứng lấy chàng.

Thiếu Hoa nhăn mặt. CHàng lại vỗ vào vai Trân Trân.

Mã nương nương ?

Lần này như nghe tiếng của Thiếu Hoa, Trân Trân nhồm lên. Đôi nhũ hoa no tròn của nàng đập ngay vào mắt chàng. Nó gần đến độ Thiếu Hoa có thể thấy được những sự chuyển động bên trong đôi nhũ hoa đó.

Thiếu Hoa vội đẩy nàng ra.

Trân Trân nhìn chàng.

Chàng tỉnh rồi à ?

Thiếu Hoa xoa trán mình .

Thiếu Hoa tỉnh rồi.

Chàng vợ vội trang phục, nhưng Mã Trân Trân cản lại.

Tướng công.

Thiếu Hoa nhìn nàng.

Mã nương nương ? trời đã sáng rồi.

Thiếp biết ? trời sáng rồi.

Thiếu Hoa gượng hỏi :

Hôm qua Thiếu Hoa say quá ? Thiếu Hoa đã làm gì Mã nương nương ?

Trân Trân ngượng mắt nhìn chàng. Nàng dựa đầu vào vai Thiếu Hoa.

CHàng say lắm ?

Thiếu Hoa thở ra.

Tửu lượng của Thiếu Hoa kém lắm ? Ta biết mình say, nhưng điều ta muốn biết hơn ?

Thiếu Hoa ngập ngừng.

Thiếu Hoa đã làm gì Mã nương nương.

Nàng nhìn sang Thiếu Hoa.

Sao chàng hỏi Trân Trân ?

Ờ ? Thiếu Hoa muốn biết ? bởi vì Thiếu Hoa sợ ?

CHàng sợ gì ?

Thiếu Hoa lưỡng lự một lúc rồi nói :

Thiếu Hoa sợ ? Thiếu Hoa sợ đã làm điều đó thất lễ với Mã nương nương.

Trân Trân mỉm cười lắc đầu nói:

Chàng không làm điều gì đặc lễ với Trân Trân đâu.

Thiếu Hoa thở phào một tiếng như trút được gánh nặng trên vai mình, chàng vồn vã hỏi:

Mã nương nương ? thật không ?

Thiếp nói thật mà.

Thật thì tốt rồi.

Trân Trân mỉm cười, vòng tay qua vai Thiếu Hoa.

Chàng đã là của Trân Trân.

Đôi chân mày Thiếu Hoa nhú lại.
 Trân Trân nói vậy có ý gì?
 Chàng còn không biết nữa ư?
 Thiếu Hoa muốn biết.
 Trân Trân vuốt ve vùng thượng đẳng Thiếu Hoa. Chàng giữ tay nàng lại,
 nhìn vào mắt Trân Trân.
 Nàng hãy đưa ta đến gặp Bội Bội muội muội.
 Trân Trân lườm Thiếu Hoa.
 Sao chàng gặp như vậy?
 Mã nương nương không biết Thiếu Hoa và Bội Bội quan hệ như thế nào.
 Nói rồi Thiếu Hoa vận lại trang phục đại lễ song hỷ.
 Trân Trân mỉm cười nhìn chàng nói:

Chàng định vận bộ trang phục đại lễ song hỷ đến gặp Bội Bội à? vậy cũng
 được.
 Thiếu Hoa sững sờ nhìn lại mình.
 không không ? Thiếu Hoa muốn vận bộ trang phục của mình thôi.
 Nói rồi Thiếu Hoa bước ra sau rèm thay lại trang phục của mình. Chàng
 bước trở ra nhưng Trân Trân vẫn để thân thể lỏa lồ nằm duỗi dài trên tấm
 thảm nhung.
 Thiếu Hoa miễn cưỡng nói:
 Trân Trân ? sao nàng còn chưa thay trang phục đi cùng với Thiếu Hoa?
 Trân Trân nhìn chàng điểm nụ cười mỉm. Nàng nguyệt Thiếu Hoa, nhỏ nhẹ
 nói:
 Chàng muốn Trân Trân đưa chàng đến gặp Bội Bội muội muội thì trước
 tiên phải biết thiếp đang nghĩ gì.
 Thiếu Hoa chấp tay sau lưng.
 Nàng đang nghĩ gì ?
 CHàng đến đây, thiếp mời nói.
 Thiếu Hoa bước đến bên nàng.
 Nàng muốn gì ?
 Trân Trân uốn người ra sau, ngẩng mặt, và từ từ nhắm hờ hai mí mắt lại,
 nàng nhỏ nhẹ nói :
 Thiếp muốn chàng hôn thiếp.
 Thiếu Hoa gắt gờng nói:
 Thế hôm qua, nàng không hôn ta à?
 Thiếp đã hôn chàng rồi, nhưng chàng thì chưa.
 O ? bởi vì ta say quá.
 Nhưng bây giờ chàng tỉnh.
 Trân Trân đã hứa với Thiếu Hoa, khi nhật quang lên sẽ đưa ta gặp Cao Bội
 Bội mà.
 Thiếp đâu phải là kẻ không giữ lời.

Hay chàng không muốn trao cho thiếp một nụ hôn ?
Ờ ?

Thiếu hoa thở ra , rồi từ từ cúi xuống.

Hai cánh môi Trân Trân hé mở, như thể sẵn sàng tiếp nhận nụ hôn của Thiếu Hoa. Đôi mắt nàng đang nhắm hờ chợt mở to với ánh quang ướn át xuân tình.

Thiếu Hoa nhìn thấy rõ mồn một chân diễm mình trong đôi con ngươi đen tròn của Trân Trân.

Thiếu Hoa ngập ngừng nói:

Ta ? Ta hôn vào đâu?

Nàng nguyền chàng.

Thiếp đang chờ chàng.

Cùng với lời nói đó, vòng tay của Trân Trân vòng qua cổ Thiếu Hoa kéo vào. Hai cánh môi nàng hé mở to hơn như thể muốn nói với Thiếu Hoa lời tình tứ nhất mà nàng muốn nói ngay từ đêm hôm trước.

Ấm ?

Chiếc lầu thuyền chao nghiêng một bên sau tiếng chuông vang lên ngoài mạng thuyền.

Thiếu Hoa giật mình buông Mã Trân Trân.

Ngay cả trân Trân cũng chẳng khác chàng. Trân Trân thộp vội mớ trang phục tân nương bện vào mình.

Thiếu Hoa nghe rõ mồn một tiếng rầm rắc bên mạn lầu thuyền. Chàng hốt hoảng nói với Mã Trân Trân:

Trân Trân ? thuyền đã bị vỡ rồi.

Hết chương 37